

1

Madelene korsade gatan med några snabba steg samtidigt som hon drog upp dragkedjan i jackan mot den bitande vinden. Molnen ovanför var en väv av yvigt garn i skiftande grå nyanser. November hade bara börjat, men minusgraderna hade redan gjort sitt första ovälkomna framträdande. Resan till Thailand vid jul kunde inte komma fort nog.

Hon slog in portkoden med köldstela fingrar och skyndade upp för de ekande trapporna. Deras lägenhet låg på översta våningen i byggnaden på Östermalm och Madelene brukade intala sig själv att det var bra träning att undvika hissen, att det inte hade något att göra med en rädsla för trånga utrymmen.

Dagens matematikprov hade sugit musten ur henne och när hon nådde det sista trappsteget visualiserade hon sig själv på soffan i vardagsrummet där hon skulle belöna sig själv genom att plöja några avsnitt av sin favoritserie på Netflix.

Det första som mötte henne när hon låste upp dörren till lägenheten och klev in var ett stumt dunsande ljud från Lukas rum. Utan tvekan frustrerade knytnävar som mötte obeveklig vinyl. Madelene ställde den marinblå Mikael Kors-väska på byrån med en suck och drog ner dragkedjan på skinnstövlarna som hade blivit våta av gatans slask. Vad hade hänt den här gången?

Hon ignorerade soffans lockrop när hon passerade vardagsrummet och gick vidare till sin ett år äldre brors rum. Om hon knackade först skulle hon förmodligen mötas av ett irriterat grymtande, så Madelene struntade i den artigheten och klev rakt in.

Lukas stod mitt i rummet i ett svettigt linne och ett par träningsbyxor med snörning i midjan. Hans mörkblonda hår låg i fuktiga testar i pannan på honom och hans blick var lika fokuserad som frustrerad. Han landade ett slag mot

boxningssäcken som hängde från en krok i taket i samma ögonblick som Madelene gjorde entré i rummet. Då sänkte han hastigt garden, men inte innan hon hann lägga märke till de blodiga knogarna.

Madelene släppte ut en flämtning och tog två långa kliv fram till honom. ”Vad gör du?” Hon lyfte hans vänstra hand och studerade de ilsket röda såren. ”Du måste använda boxhandskar fattar du väl!”

Lukas ryckte åt sig handen och lade armarna i kors, som om det kunde dölja blodet. ”Det spelar ingen roll. Det är bara några småsår. De läker.”

Madelene härmade omedvetet hans defensiva position genom att själv korsa armarna över bröstet. ”Vems ansikte är det du föreställer dig på den där boxningssäcken?”

Lukas käke spändes när han tittade bort. ”Jag hatar honom. *Hatar* honom.”

Madelene höjde ett ögonbryn, förvånad över intensiteten i hans ord. ”Vem?”

”Benjamin.” Hennes bror spottade ur sig namnet, bokstavligt. Han torkade en droppe saliv från hakan med handflatan.

Benjamin. Så många känslor som rörde sig kring ett enda namn. Madelene backade ett steg, ovillig att låta Lukas se hur det påverkade henne.

Hon kände till historien, åtminstone så mycket av den som hon brydde sig om att minnas. Deras farfar och hans morfar hade ägt ett framgångsrikt företag ihop för femtio år sedan. Men någonstans längs vägen hade ett missförstånd uppstått och företaget hade gått i konkurs efter en illa vald investering. De båda männen hade lagt skulden på varandra och en bitter fiendskap som aldrig gått över hade uppstått. En fiendskap som ärvts ner till deras barn och barnbarn.

Lukas och Benjamin hade gått i samma klass nästan hela grundskolan och nu, när de båda gjorde sitt sista år på

gymnasiet, hade inget blivit bättre. De var varandras konkurrenter i allt – studier, idrott, bilar, tjejer ...

Madelene hade inte kunnat bry sig mindre om urgamla släktfejder. Vad spelade det för roll vilken sorts osämja som hade uppstått mellan två affärsmän för årtionden sedan? Benjamins morfar levde inte ens längre och hennes och Lukas farfar var senildement sedan några år tillbaka. Han tillbringade sin tid i dagrummet på ålderdomshemmet några kvarter bort där han spelade Svälta räv med en annan gammal man.

Madelene hade pratat med Benjamins yngre syster Nadja, som gick en klass under henne, några gånger i skolan. Hon var blyg och försiktig, inte den som folk lade märke till i korridorerna, men smart och trevlig om man gjorde sig ansträngningen att byta några ord med henne.

Och Benjamin ...

Madelene visste att det var galenskap för det hon kände för honom kunde aldrig leda till någonting, inte med tanke på hatet från hennes familj. Ändå räckte det att höra hans namn för att blodet skulle flyta lite snabbare i hennes ådror, för att temperaturen i hennes kinder skulle höjas. Hon tittade bort och lät sitt långa svarta hår falla fram för att Lukas inte skulle märka något.

Benjamin hade kommit till deras skola det året han och Lukas börjat fjärde klass. Madelene hade gått i trean på den tiden och varit en kortväxt tjej med två raka flätor som studsat över axlarna på henne när hon sprungit över skolgården. Det hade varit en ljum höstdag i oktober, när löven legat i drivor längs staketet som omgav skolgården, som båda hennes bästa vänner varit sjuka och hon blivit ensam på rasten.

Fjärdeklassarna hade dragit igång en omgång kurragömma och Madelene hade längtansfullt tittat mot dem när de diskuterade vem som skulle räkna och vilka som skulle gömma sig. Det var då det hade hänt. Benjamin hade lagt märke till henne och frågat om hon ville vara med. Madelene hade snabbt

nickat sitt svar. Att få vara med i de äldre barnens lek hade fått upprymdhet och stolthet att svälla i bröstet på henne.

Åtminstone tills alla de andra hade hittat perfekta gömställen och hon villrådigt stod själv kvar på skolgårdens kalla asfalt.

Sedan hade hon hört ett ljud. Ett psst. När hon sökt med blicken efter källan till det hade hon upptäckt Benjamin som satt och tryckte bakom den stora gröna lådan märkt ”sand”. Han hade viftat med handen för att visa att hon kunde dela hans gömställe och Madelene hade inte slösat någon tid. Medan tjejen som räknade högt med händerna framför ögonen höjde tonen och närmade sig hundra, rusade Madelene bort till lådan och kilade in sig själv mellan den grova hårdplasten och skolbyggnadens vägg, tätt intill Benjamin. Där hade de suttit i absolut tystnad medan de stundtals gett varandra konspiratoriska blickar för att i slutändan bli hittade sist av alla.

Och det kanske var löjligt, men Madelene hade börjat gilla Benjamin där och då. Allt förnuft sa henne att det borde ha stannat vid en barnslig skolbarnsförälskelse, men det hade det inte gjort. Hon och Benjamin kände knappt varandra och hon var övertygad om att han inte tänkte på henne överhuvudtaget, men känslan som ilade genom henne varje gång de sågs i skolan ville aldrig riktigt ge med sig. Trots att de var på väg ut i vuxenlivet och hon borde ha lagt tankarna på Benjamin bakom sig för länge sedan.

Madelene harklade sig och återvände till nuet. ”Så, vad har han gjort?”

Lukas gav boxningssäcken ännu en rak höger och Madelene kunde se att han ryckte till av smärtan när såren träffade den blanka ytan. Han skakade ut armen och började gå runt i en cirkel med händerna knutna över den svettiga nacken. När han inte så något upprepade Madelene sin fråga.

Hennes bror gick bort till fönstret med utsikt över parken nedanför och tog stöd mot fönsterbrädan. Han lutade sig framåt med raka armar, som om han stretchade, men Madelene visste

bättre. Lukas var obekvä. Han hade aldrig klarat av att se varken henne eller någon annan i ögonen i stunder då han upplevde sig själv som sårbar. Medan han stod kvar med ryggen mot henne hörde hon hans röst, lågt den här gången.

”Du vet Sofia ...”

Madelene gav till ett ironiskt skratt samtidigt som hon sjönk ner på kanten av hans säng. ”Om jag vet? Du menar tjejen som du har trånat efter ända sedan vi gick på mellanstadiet?” Nu kastade hon sten i glashus, men det visste han inte om.

Tacksamt nog.

Lukas snurrade runt och om blickar faktiskt hade kunnat döda skulle Madelene ha blivit orolig för sin överlevnad. ”Jag har inte *trånat* efter henne. Och på den tiden var vi bara kompisar.” Ilskan tycktes rinna av honom och hans armar slappnade av. ”Men nu ...”

Madelene viftade avfärdande med handen i luften. ”Jag vet, du gillar henne. Kom till saken.”

Lukas pressade ihop läpparna, som om han övervägde att slänga ut henne ur rummet. Madelene hoppades att han inte skulle göra det. Hon brydde sig om Lukas, på riktigt, men han var hennes bror. De hade en viss jargong och djupa, känslosamma samtal ingick inte i den.

”Jag bjöd ut henne idag.” Orden lämnade Lukas mun snabbt och lågt.

Madelene satte sig rakare. ”Åh. Det är ju ...” I ärlighetens namn hade hon aldrig trott att det skulle hända. Lukas hade gillat Sofia lika länge som Madelene gillat Benjamin, men i likhet med henne aldrig haft modet att agera på sina känslor. Att han äntligen hade tagit steget var stort. Större än de flesta andra kunde förstå. ”Alltså ... wow.”

Lukas ögon blev mörka, svarta som en vinternatt, när han ännu en gång lade armarna i kors. ”Gissa vad hon svarade?”

Madelenes hjärta sjönk. ”Av ditt ansikte att döma – nej?”

Hennes bror drog in luft genom näsan så att näsborrarna vidgades. ”Hon sa att hon redan hade en dejt ikväll. Med Benjamin.”

Madelenes mun öppnades långsamt samtidigt som hon fick en känsla av att störta rakt ner. Det var samma känsla av obehag som hon upplevde i mardrömmar ibland när hon föll handlöst ner för ett stup för att sedan vakna med ett ryck, spänd i kroppen som snöret på en pilbåge. För tillfället visste hon inte ens vilken som var den största orsaken till den känslan. Att hennes bror tappat hoppet om tjejen han varit förälskad i sedan evigheter tillbaka, eller tanken på en annan tjej i famnen hos killen hon drömde om i hemlighet.

Hon hade inte trott att Benjamin var intresserad av en tjej som Sofia. Som tonåring hade Sofia förvandlats till en person som lade ut minst en selfie om dagen på sociala medier, alltid hårt sminkad med plutande läppar och fotot taget snett uppifrån för att försäkra sig om att den djupa urringningen, som av en händelse, kom med i bilden. Madelene visste att det var vad vissa killar gillade, men Benjamin? Något obehagligt, brännande, drog genom magen på henne. Det bevisade bara att hon inte kände honom alls, vilket hon borde ha insett om hon låtit förnuftet styra över känslorna när det gällde Benjamin. Hon skulle bättra sig på den punkten. Det måste hon.

Madelene tvingade sig att samla sig och koncentrera sig på Lukas situation. På anledningen till hans sönderslagna knogar. ”Jag är ledsen, Lukas.” Den systerliga retsamheten i hennes röst var borta nu, ersatt av en omtanke hon sällan visade öppet. ”Verkligen. Men ...” Hon tvekade. ”Det är ju inte Benjamins fel. Inte egentligen.”

Lukas huvud flög upp, som om hon just förolämpat hockeylaget han hejade på. ”Vad menar du?”

”Ja, att ...” Hon fuktade läpparna med tungan, medveten om att hon måste gå försiktigt fram på det här området. ”Benjamin kunde inte veta att du gillar Sofia. Det vet nog

ingen annan än jag. Och i vilket fall som helst gör Sofia sina egna val. Om hon gillar Benjamin finns det liksom ... inget du kan göra åt det.”

”Det handlar inte om det!” Lukas lämnade sin plats vid fönstret och började gå runt i en cirkel på golvet igen. ”Det handlar om att han alltid är i vägen för mig. *Alltid.*”

Ett flertal minnesbilder drog genom Madelenes medvetande. Den gången Benjamin hade kommit som ny till fotbollslaget i mellanstadiet och tagit över Lukas plats som lagets stjärna. Den gången som Lukas bästa vän i femte klass hade bestämt sig för att bli Benjamins bästa vän istället. Och den gången Lukas hade fuskat på ett prov i sjuan och Benjamin avslöjat honom. Det var bara ett fåtal exempel av många och konkurrensen mellan de två killarna hade bara växt sedan dess.

”Är det inte dags att ni två gräver ner stridsyxan nu?” Hon ryckte på ena axeln i ett försök att avdramatisera ämnet. ”Har inte fejden mellan våra familjer pågått länge nog?” Hon tog risken att lägga ribban en nivå högre. ”Lukas, *du* kan bli den som avslutar det här.”

Det var fel sak att säga. Hon kunde se det så snart orden lämnat henne. Lukas ansikte hade antagit en högröd nyans när han riktade pekfingret mot dörren. ”Gå ut. *Nu.*”

Madelene kom på fötter och gick mot dörren. Tårar brände bakom ögonlocken på henne och hon skulle hellre äta en skål med slasket från gatan än låta sin bror se det. Han kunde fortsätta slå sönder sina knogar i fred. Hon hade fått nog av hans dåliga humör.

Ibland ifrågasatte hon varför hon ens försökte. Hon var oftare irriterad på sin bror än inte, och det enklaste skulle vara att låta honom hantera sina problem på egen hand. Lämna honom åt sin oförsonliga personlighet och envisa stolthet. Men hur hon än kände efter en verbal sammandrabbning med Lukas, återvände hon alltid till samma insikt.

Lukas var den som funnits där för henne varje gång hon behövt honom som mest.

När andra barn på lågstadiet hade frågat hur hon kunde vara syster till Lukas, eftersom de inte var det minsta lika, hade hennes bror funnits där. När hon försökt förklara att deras föräldrar hade hämtat henne i Kina, hade Lukas utmanat de som vågade ifrågasätta med sin vassaste blick. Och om någon hånat henne för att hon var kort, hade hennes bror plockat fram knytnävarna.

Ett minne slingrade sig in i hennes tankar och plötsligt var hon tillbaka på skolgården i lågstadiet igen, i andra klass den här gången. Det var vår och färgglada krokusar växte i diket utanför skolan när en kille som gick två klasser över henne ställde sig framför henne. Ett hånleende kröp över läpparna på honom när han studerade henne med händerna nerkörda i fickorna.

”Du är inte Lukas *riktiga* syster.”

Madelene gjorde ett försök att kliva åt sidan för att komma förbi, redan som barn medveten om att den sortens inledning på ett samtal aldrig skulle leda till något gott vad hon än svarade. Killen tog lika snabbt ett steg åt sidan för att stoppa henne.

”Vet du vad det betyder?” Hans blick blev smal och leendet bredare. ”Det betyder att *du* inte är på riktigt.”

Madelene hann inte ens reagera på påståendet förrän Lukas, som kommit upp bakom dem, kastade sig över killen med sådan kraft att de båda slog ner i den hårda asfalten. Hon såg på med uppspärrade ögon medan hennes bror pressade ner killens ansikte mot marken och skrek åt honom att ta tillbaka det han sagt.

Händelsen hade resulterat i ett samtal hem från rektorn där Lukas blivit tvungen att förklara sig både för honom och sina föräldrar, men också en övertygelse hos Madelene om att

hennes bror alltid skulle finnas där för henne när det gällde. Det hade gett henne kraft att stå upp för sig själv.

Nu stängde hon dörren till Lukas sovrum bakom sig och hann inte mer än komma ut i hallen förrän dörren i farstun öppnades från trapphuset och hennes pappa blev synlig. Åtminstone var det hans välstrukna kostym och glesnande hjässa, glasögonen med svarta bågar och det fintrimmade skägget. Men ansiktet ... Uttrycket var så bedrövat, så besegrat, att han liknade en främling mer än en av hennes familjemedlemmar.

Istappar av kyla sköt genom Madelene när hon betraktade honom. ”Pappa ...” Hon frös på stället för ett ögonblick, men började sedan gå mot honom i farstun. ”Vad har hänt?”

Hans slokande hållning, ansiktet som tycktes ha åldrats ett årtionde på en enda dag, planterade en övertygande känsla inom henne av att hon inte ville veta. Harald hade varit riksdagsman i femton år och suttit i regeringen som landets försvarsminister det senaste året, ända sedan valet som hade gjort att deras parti kunnat leda landet i en minoritetsregering. Vad kunde ha hänt på hans jobb som fick honom att se ut som om jordens undergång var nära förestående? Hon försökte igen. ”Pappa?”

Han skakade på huvudet utan att möta hennes blick och när han talade lät hans röst skrovlig, som en gammal mans. ”Inte nu, gumman. Jag måste ... jag behöver ... tänka.” Med det sagt gick han förbi henne, som en sömngångare, mot sitt och deras mammas sovrum där han stängde dörren om sig. Madelene stirrade efter honom. Det var som om någon annan hade tagit över den man som brukade gå med rak rygg och högburet huvud. Den pappa som fortfarande brukade rufsa om hennes hår och skämta med henne när han kom hem från jobbet, trots att hon var sjutton år.

Vad kunde ha hänt som hade försatt honom i ett sådant tillstånd? Hade någon släkting dött? Hade han fått reda på att

han led av en obotlig sjukdom och bara hade månader kvar att leva? Hade något hänt som gjort att de förlorat alla pengar och måste lämna sitt hem? Madelene pressade båda händerna mot huvudet för att få tankarna att upphöra. Att spekulera skulle bara göra saken värre. Kanske var hennes pappa bara trött.

Hon förvägrade alla funderingar när hon sjönk ner i soffan i vardagsrummet och öppnade appen på sin mobil som styrde tevens funktioner. När hon hade sett trettio minuter av serien hon följde, utan att kunna koncentrera sig på handlingen, öppnades dörren till lägenheten igen och hennes mamma kom in.

Madelene kände lättnad när hon lade märke till att Jeanette såg ut som vanligt i sin prydliga kappa, sitt noggrant uppsatta hår och de klackförsedda stövlarna. Hon ställde ner sin skinnväska bredvid Madelenes på byrån och gav sin dotter ett trött leende. ”Hej, gumman. Har pappa kommit hem än?”

Madelene nickade och pekade mot deras sovrum. ”Ja. Han är där inne.”

Hennes mamma rynkade pannan och Madelene förstod varför. Harald var inte en person som gömde sig på rummet efter en arbetsdag. Han brukade brygga en stor kopp svart kaffe och antingen slå sig ner vid köksbordet för att prata med Lukas om hans dag eller sätta sig i soffan bredvid Madelene och sällskapstitta på samma serie som henne.

Jeanette hängde av sig kappan utan att säga något. Hon arbetade på en advokatbyrå i stan och hade oftast något längre arbetsdagar än Harald. När hon kom hem brukade familjen plocka fram de färgglada broschyrerna från olika matställen som hade hemkörning och sedan argumentera om vad de skulle beställa till middag.

Madelene följde sin mamma med blicken när hon gick bort till sovrummet och, precis som hennes pappa gjort, stängde dörren om sig. Hon sänkte ljudet på teven och spetsade öronen för att kunna uppfatta något fragment av deras samtal, något

som skulle avslöja vad som fått hennes pappa att ta sig in i lägenheten som en levande död. Men det enda hon hörde var upprört viskande röster. Efter några minuter övergick samtalet i ljud som bara kunde vara snyftningar och gråt.

Madelene stängde av teven samtidigt som rädsla fyllde henne uppifrån och ner. Den spred sig och ökade i intensitet tills den dunkade i hennes fingertoppar och fick hennes mage att dras samman till en hård, ogenomtränglig sten.

2

Benjamin masserade sina spända nackmuskler när han klev av bussen med Nadja strax efter sig. En timmes bussfärd för att ta sig hem från gymnasiet inne i stan gav eftereffekter i form av stela muskler och en dimmighet i hjärnan han inte uppskattade. Även om den bistra januarikylan utanför det skumpande fordonet snabbt fick hans sinnen att skärpas igen. Han gnuggade ihop händerna och blåste varm ånga på dem innan han stoppade ner dem i fickorna på den svarta jackan.

”Vad sägs om att använda vantar istället, som normala människor?” Nadja skakade på huvudet åt honom samtidigt som hon tog några extra steg på den snötäckta vägen för att komma ikapp. De två var som vanligt de enda som klev av vid den avlägsna hållplatsen, markerad av en ensam stolpe som sköt upp ur snön som en för tidig vårstjälk.

”Vantar är för veklingar.” Han flinade mot sin syster som rullade med ögonen. ”Faktiskt så glömde jag dem hemma i morse.”

”Du måste ha varit distraherad.” Nadja drog den grå stickade mössan djupare ner över öronen med ett menande leende. ”Hade tankarna på Sofia kanske?”

Benjamin lät bli att svara medan han fortsatte pulsa fram i snön så att underlaget knarrade under kängorna. Sanningen var att han *hade* tänkt på Sofia, men inte på det sättet som hans syster antytt med sirapslen röst. Sofia hade kommit fram till honom i skolan för en månad sedan, kastat med huvudet så att hennes långa, vågiga hår flög över axlarna på henne och undrat vad han skulle göra på fredag kväll. Innan han ens hunnit reagera på den oväntade frågan hade hon berättat att hon hade två biljetter till en konsert på Rival. Att han skulle vilja gå dit med henne hade på något sätt varit underförstått, för Benjamin

kunde inte minnas att han fått chansen att svara på något annat än om han var upptagen den kvällen.

Han hade inte tänkt på Sofia på det sättet innan – som en möjlig flickvän. De hade gått i samma årskurs i många år och hon brukade hänga med ett gäng tjejer som höll tätt ihop. Men vilket annat svar än ja kunde han ha gett när en snygg tjej tagit sikte på honom i korridoren som om han var den sista åtråvärda varan på en utförsäljning? Att inte bli smickrad hade varit omöjligt.

Saker och ting hade gått fort efter det, som om kontrollen över vad som skedde runnit mellan hans fingrar som smält snö. De gick ut på dejt ett par gånger och innan han hunnit ta ställning till vad han kände för Sofia gjorde ryktet på skolan gällande att de var ihop och att han hade en flickvän.

Men trots Benjamins uppriktiga ansträngningar lyckades han aldrig framkalla de känslor han borde ha för någon som titulerade sig själv flickvännen i hans liv. För det mesta umgicks han och Sofia med resten av hennes vänner och deras pojkvänner och vid de tillfällena hängde hon vid hans arm medan hon pratade och skrattade tillsammans med dem. Han försökte skjuta in några ord i samtalet ibland, men insåg tidigt att ingen av de andra ville höra om saker som intresserade honom.

Benjamin kunde förmodligen räkna antalet frågor Sofia ställt om honom och hans liv på ena handen och ändå få fingrar över. Han hade försökt lyssna när hon pratade på om vilka som gjorde vad med vem på skolan, men tappade alltid koncentrationen efter en stund och lät hennes ström av ord falla in i en avlägsen bubbla som inte hittade in till hans medvetande.

Den här morgonen hade han bestämt sig för att farsen måste komma till ända. Det inte var rättvist mot någon av dem att fortsätta relationen, om det de hade tillsammans ens kunde definieras som det. Hon skulle inte bli glad, men att göra slut

var det enda rimliga. Det skulle även Sofia inse om hon stannade upp tillräckligt länge för att utvärdera situationen. Han var till och med villig att låta henne sprida ordet att det var hon som gjort slut med honom om det hjälpte.

Men Sofia hade inte kommit till skolan idag. Benjamin hade kollat sin telefon första rasten och sett meddelandet om att hon låg hemma med förkylning. Han hade skrivit tillbaka att hon skulle krya på sig och lagt till ett hjärta bredvid uppmaningen. Det där hjärtat var viktigt. Sofia hade varit irriterad på honom i början för att han inte inkluderat symbolen i alla sina sms.

”Hallå?”

Benjamin vaknade upp ur funderingarna när hans syster gav honom en knuff på armen. ”Va?”

”Du svarade aldrig på min fråga. Vad tänker du på?”

”Inget.” Hans svar kom abrupt och avfärdande, även om han ångrade sig så snart han såg hennes besvikna ansiktsuttryck. Han tog udden av det med ett snabbt, överslätande leende. Hans problem var hans egna och inget hans syster skulle behöva drabbas av. Benjamin höjde blicken mot deras gård, tjugo meter bort. Hemmet han vuxit upp i såg ut som en Pinterest-bild någon lagt ett glittrande filter över där snön lyste på hustaket. Han hade kunnat ta ett foto av det med mobilen och sälja det som vykortsbild till turistbutikerna i Gamla stan.

Benjamin kastade en blick på Nadja från sidan. ”Sisten hem gör varm choklad åt vinnaren!”

Han började springa genom snön som yrde runt kängorna på honom, roat medveten om att Nadja inte hade en chans att hinna ikapp. Det var han som var familjens atlet, som utövade parkour på väl valda platser i stan på lördagarna och downhill i skogen bakom huset på söndagar. Nadja föredrog att krypa upp i soffan med en bok och ett par lurar intryckta i öronen.

Benjamin hörde henne utstöta ett frustrerat stön och skrattade lågt för sig själv när han nådde altanen, satte handen mot räcket till höger om trappan och enkelt flög över det för att sedan landa på fötterna på andra sidan.

”Show-off!” Nadjas röst bar över det vita snölagret.

Benjamin drog upp dörren, skalade av sig de varma lagren av vinterkläder och fortsatte in i köket. När Nadja kom in en kort stund senare hade han slängt upp båda fötterna på en av stolarna medan han lutade sig bakåt på en annan med händerna bakom nacken. ”Var är min choklad?” Han flinade brett.

”Jättekul.” Nadja gjorde en grimas åt honom och öppnade kylskåpsdörren för att studera innehållet. ”Dina extrema tävlingsinstinkter kommer försätta dig i klistret en dag, jag lovar.”

Benjamin skrattade, tog ner fötterna från stolen och citerade ett uttryck deras mormor brukade använda. ”Den dagen, den sorgen.”

”Det finns inte så mycket hemma, är jag rädd.”

Kommentaren hördes från deras mamma som kommit in i köket från andra sidan och nu nickade med huvudet mot kylskåpet. ”Jag fick inspiration idag. Glömde handla.” Hon höjde urskuldande på ena axeln. Precis som deras pappa ägnade Elin det mesta av dagarna åt att sköta gården, men hon drev även ett litet företag hemifrån som konstnär. Det kunde gå perioder då hon inte målade något alls för att sedan gå över i en fas då hon knappt lämnade rummet med de breda fönstren på övervåningen som utgjorde hennes studio.

”Din inspiration kommer bli vår död.” Nadja stängde kylskåpsdörren igen med ett leende som motsade påpekandet.

”Det är lugnt.” Benjamin satte sig rakare. ”Jag kan ta en sväng till Bosses i eftermiddag.” Han hade bara haft körkortet i några veckor och kände fortfarande en ilning av upprymdhet dra genom kroppen varje gång han hoppade in i bilen han fixat själv i garaget det senaste året. Uppvuxen på en gård som han

var hade han suttit bakom ratten på traktorer, gårdsfordon och bilar sedan han var tolv, men det var först nu han lagligt kunde köra utanför det inhägnade området.

”Bosses?” Nadja rynkade på näsan när hon uttalade smeknamnet på gårdsbutiken som legat fem kilometer bort längs den gropiga landsvägen så länge någon i trakten kunde minnas. ”De har ju bara utgången mjölk och sånt där bröd med massa hårda frön i.”

”Jag tänker inte köra hela vägen in till stan bara för att småhandla. Jag har ett prov att plugga till. Du får klara dig med det som finns hos Bosses.” Benjamin drog upp mobilen ur fickan och öppnade appen för att skriva listor. ”Så vad behöver vi?”

Både Nadja och hans mamma började räkna upp ett antal varor, men Benjamin lyssnade inte längre. Ikonen för nya mejl påkallade hans uppmärksamhet högst upp på skärmen och han använde tummen för att klicka fram det. Något från ... staten?

”Lyssnar du ens?” Nadja viftade med handen framför hans ansikte. ”Eller tänker du på Sofia igen?”

”Vem är Sofia?” Deras mamma sköljde av grön färg från fingrarna under kranen.

Benjamin blängde på sin syster. Han hade inte berättat för sina föräldrar om Sofia. Dels för att han inte visste vad han skulle säga om en flickvän han inte var kär i, och dels för att han inte ville ta med henne hem. Hans instinkter sa honom att hon inte skulle uppskatta deras enkla hem på landet, ljusår ifrån hennes föräldrars proffsinredda lägenhet i stan, och han stod inte ut med att se henne förakta något han älskade.

”Kan ni två lugna er ett par sekunder?” Hans ton innehöll mer frustration än han avsett, något som tycktes oundvikligt så snart hans tankar landade hos Sofia. ”Jag har fått ett mejl som verkar viktigt.”

I ögonvrån såg han hur både hans mamma och syster plockade fram sina egna mobiler samtidigt som han började

skumma igenom texten. Det var som om folk alltid blev påmindade om att de också kunde ha fått något som var värt att läsa när någon annan öppnade ett meddelande.

Ett statligt lotteri? En unik bostadsmöjlighet? Vad var det här?

”Jag tror att jag kanske har fått samma sak.” Nadja använde båda tummarna för att skrolla över sin skärm och började sedan läsa högt. ”Alla ungdomar mellan 15 och 20 år är inbjudna att delta i ett statligt lotteri för chansen till en unik bostadsmöjlighet. Lotterna gäller per familj och endast de familjemedlemmar som befinner sig inom åldersspannet. Projektet är ett samarbete mellan den svenska staten och –”

”Okej, okej, jag kan läsa själv.” Benjamin höll upp en hand för att stoppa henne innan han dök ner i texten igen. Det stod inte mycket mer. Bara att vinnarna skulle meddelas om tre veckor. Allt man behövde göra för att delta var att skriva in sitt namn och sitt personnummer i rutorna och sedan klicka på den gröna skicka-knappen längst ner i mejlet.

”Grymt. Jag tänker delta.” Nadja började knappa in sina uppgifter på mobilen.

”Vänta lite.” Benjamin reste sig upp och lade handen på hennes arm. ”Det kan vara ett bedrägeri. Vi kan väl försöka ta reda på om det är seriöst först eller inte?”

Nadja tvekade, men bara någon sekund. ”Okej. Jag väntar till imorgon. Men inte längre. Chansen att delta går ut om fem dagar och jag vill inte missa den.”

”Jag tycker att det låter som en fantastisk möjlighet.” Deras mamma torkade sina våta händer på den rutiga kökshandduken som hängde på väggen och kunde stoltsera med en hel palett av äldre färgfläckar tvättmaskinen inte kunnat rå på. ”Att hitta bostäder i centrala Stockholm är nära på omöjligt för ungdomar i er ålder. Du ska ju plugga på universitetet till hösten, Ben, och Nadja har bara ett och ett halvt år kvar. Tänk om ni kunde dela en lägenhet inne i stan.”

Benjamin höll med om att det lät lockade, men hans magkänsla sa något annat. Han kunde inte förklara det, men allt inom honom motsatte sig äktheten i mejlen de just mottagit. ”Visst, men ge mig till imorgon att kolla upp det bara. Okej?” Erfarenheten sa honom att när något verkade för bra för att vara sant, var det oftast det. Relationen med Sofia var ett bevis på det.

Nadja gick med på hans vädjan med en axelryckning och han öppnade appen för listor igen. ”Vad var det jag skulle handla?”

3

Madelene var ett vrak. En skeppsbruten spillra som spolats upp på en öde strand, utlämnad åt vädrets makter och vågorna som långsamt slipade ner hennes krafter.

Hon hade lika svårt att sova på nätterna som att äta på dagarna och koncentrera sig på lektionerna. Bördan av vad hon kände till, men inte fick dela med en levande själ, vägde som cementblock över hennes axlar. En tyngd som var på väg att krossa henne till ett pulver som skulle föra bort henne som damm i vinden.

”Allvarligt talat, Madde.” Emily, hennes bästa vän, lutade sig mot raden av skåp i gymnasieskolans långa korridor och betraktade henne med sammandragna ögonbryn. ”Inte för att vara sån, men har du sett dig själv i spegeln på sistone?”

Det hade Madelene, och det var ingen vacker syn. Sömnbristen och den tärande oron hade byggt upp en purpurfärgad ton under ögonen på henne i kombination med bleka läppar och någon form av utslag på halsen som ett resultat av stressen som utgjorde varje ögonblick, varje sekund av hennes nya vardag. Hennes svarta hår, som vanligtvis föll glänsande och välkammat över ryggen, hängde livlöst över axlarna på henne.

Madelene stängde sitt skåp. ”Jag vet. Det är bara ... något. Ett virus kanske.” Lögnen fick henne att studera sömmarna på läderstövlarna och nagelfara ett par ojämna fläckar på golvet. När hon tittade upp igen gjorde hennes vän en grimas och backade ett halvt steg.

”Inget ... smittsamt väl?”

Det absurda i frågan framkallade ett ironiskt leende på Madelenes läppar, trots att det inte fanns något att le åt. Smittsamt? Nej, knappast. ”Tro mig, du kan vara lugn.”

Osanningen i det påståendet slog henne med full kraft i magen så snart hon sagt det och fick henne nästan att vika sig dubbel.

Emily tog hastigt ett kliv fram och gjorde ett försök att stötta genom att ta tag om hennes armbåge. ”Mår du bra?” Hennes röst uttryckte oro den här gången, som om hon först nu insåg att det var allvar.

Madelene nickade och rätade på ryggen. ”Ja. Ingen fara.”

”Är det säkert?” Emily lät inte övertygad. ”För det såg ut som att du var på väg att svimma eller något. Seriöst, Madde, du borde gå till doktorn.”

Madelene skakade på huvudet och ignorerade hennes kommentar. En doktor kunde inte göra något. Ingen kunde göra något. Ett plötsligt infall fick henne att gripa tag om sin vän över axeln, kanske lite för hårt, men hon behövde försäkra sig om att hon lyssnade. ”Du har väl anmält dig till lotteriet? Det om ... bostäderna?”

Emily lyfte av Madelenes hand från sin axel och släppte ner den, som om hon plockade bort skräp. Två rynkor tog form i pannan på henne. ”Ja.” Hon tryckte på vokalen i det enda ordet. ”Det sa jag ju de hundra första gångerna du ställde frågan. *Chilla.*”

Madelene blundade hastigt, medveten om hur liten hennes väns chans att vinna var, men ändå ... Att insistera på att hon deltog var det enda hon kunde göra, den enda lilla chans hon hade att påverka det som skulle hända. Hon öppnade ögonen igen. ”Bra.”

Emily stelnade, som om en ny förståelse kommit över henne. ”Vänta lite ...”

Madelene visste inte vad hon skulle vänta sig, men något med skärpan i hennes väns ton fick rädsla att bränna genom henne som en löpeld. ”Ja?”

”Din pappa sitter i regeringen ...”

Madelene försökte sig på ett avfärdande skratt samtidigt som oron rotade sig djupare. Var Emily något på spåren? ”Det är knappast någon hemlighet.”

”Du vet något, eller hur?” Emilys ögon var vidöppna nu, stora och runda i det smala ansiktet. ”Vad är det som pågår egentligen?” Hon tog tag om Madelenes överarmar, som om hon var beredd att skaka sanningen ur henne som man skakade salt ur ett kar. ”Du skulle väl berätta för mig om du visste något, eller hur? Jag är ju din bästa vän.”

Madelene ville dra sig ur hennes grepp och fly därifrån. Men hon kunde inte. Istället ökade hennes andhämtning och möjligheten rusade genom hennes tankar. Kanske kunde hon berätta för en person. Bara en. Vilken skada kunde det göra? De andra eleverna i deras klass var redan på väg mot matsalen. Ingen annan skulle höra dem. Var det inte hennes skyldighet att avslöja vad hon visste, som en del av det oskrivna kontrakt en nära vänskap innebar?

Hon harklade sig i ett försök att frigöra sig från bomullsbollen någon tycktes ha pressat ner i strupen på henne. ”Jag ...” Blodet bultade i tinningarna på henne när hennes pappas ord kom tillbaka. *Ni får inte berätta för någon. Inte någ-o-n. Ni måste lova det. Svär på det, här och nu.*

Det var inte rättvist av honom att avkräva ett sånt löfte av henne och Lukas. Hon hade rätt att ta sina egna beslut, det måste hon ha. Hon gjorde ett nytt försök. ”Du kan inte säga det till någon.”

Emily skakade hastigt på huvudet och släppte hennes armar. En iver hade tänts i hennes blick. ”Det ska jag inte.”

Madelene drog efter andan. Och kände en fast hand läggas på hennes axel bakifrån. ”Madde? Ska ni inte gå till matsalen?”

Lukas.

Hon vände sig långsamt om med bultande puls och mötte sin brors blick. Han stirrade tillbaka på henne och under några intensiva sekunder utbytte de tyst all information som

behövdes. Han visste att hon varit på väg att berätta det som inte fick berättas. Och han höll ögonen på henne.

”Vi är på väg. Men din syster skulle precis tala om något.” Rynkorna i Emilys släta panna var tillbaka. Hon gjorde inget för att dölja sin frustration över avbrottet när hon betraktade Lukas.

Lukas log mot Emily på samma sätt som en tålmodig kassör ler mot en besvärlig kund. ”Kan jag få prata ensam med min syster en minut? Det tar inte lång tid.”

Emily vände sig till Madelene med en tydlig förväntan om att hon skulle säga till sin bror att dra dit pepparn växer. När hon inte gjorde det ryckte Emily på axlarna och gick därifrån. Hon ställde sig att vänta på Madelene vid ingången till matsalen med utskjuten höft och armarna i kors.

Lukas ögon var svarta när han placerade sig framför Madelene. ”Jag hoppas verkligen att du inte var på väg att säga vad jag tror att du var.”

Madelene kunde känna fukt bildas i ögonen. Hon försökte kämpa emot, men det var som att försöka torrlägga en damm med hjälp av en disktrasa. Uppdämda känslor från veckor tillbaka kom upp till ytan och hon blev tvungen att leta efter sin röst för att kunna svara. ”Det är orättvist, Lukas. Allt det här. Det är galenskap. Hon har rätt att få veta. *Alla* har rätt att få veta.”

Lukas talade genom sammanbitna tänder. ”Nej, Madde. *Ingen* får veta något. Vi har redan pratat om det här. Det skulle skapa panik. Och ändå inte förändra något.”

”Men –”

”Inga men!” Han drämde knytnäven i skåpet vid hennes huvud så att metallen skallrade och fick Madelene att hoppa till. Lukas sänkte armen och suckade. Han drog handen genom håret och gjorde en ansträngning för att samla sig. ”Förlåt, jag menade inte att –”

”Nej, du har rätt.” Madelene drog in luft genom näsan. Lukas reaktion hade fått henne att vakna upp ur sina meningslösa förhoppningar. ”Jag bara ...”

Lukas röst mjuknade. ”Jag vet att det är svårt, Madde.” Han såg sig om över axeln på Emily som fortfarande väntade tio meter bort. ”Men det är det enda sättet.”

Madelene nickade. Hennes svar var en viskning. ”Jag vet.” Hon tittade ner en stund och samlade kraft innan hon mötte hans blick igen. ”Jag har redan sagt för mycket. Vad ska jag –”

”Du får hitta på något.” Lukas höjde på hakan, en gest som demonstrerade hans obevekliga sida. ”Använd fantasin. Kom på något. Vad som helst.”

Madelene svalde. ”Okej.”

Lukas sträckte sig fram och kramade hennes axel med fingrarna. Ett svagt leende höjde hans läppar – ett som visade att han förstod hur svår, hur omöjlig, situationen var och att han kände med henne. ”Du klarar det.” Med de orden lämnade han henne och gick därifrån.

Madelene använde tröjarmen för att torka ögonen och drog in ett skakigt andetag. Lukas hade rätt. Hon kunde klara det.

Det måste hon.

